

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 22	Utkommer hver måned	Juli 1932	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	3. årg.
--------	---------------------	-----------	--	---------

I Guds hender.

Sæl er den som sine hender
i Guds hender slutter inn.
Hvordan enn sig lykken vender
har han dog et rolig sinn,
er tilfrets i savn og nød,
full av trøst i liv og død.
Allting til hans beste ender,
han er alltid i Guds hender.

Opbruddet.

Menneskene er vandringsmenn. Fra det fjerne til det fjerne. Evigheten er målet. Veien fører gjennom et fremmed land og oppholdet underveis er kun kort. Det går så fort fremover. Man iler forbi stasjonene. Der er ingen stans. Før man vet ordet av er man ved den siste stasjon.

Ikke alle mennesker synes å forstå dette. De fleste oppfører sig som om de skulde være her bestandig. De innretter sig som »fastboende«, som om der ikke var noget annet land enn dette. De vil ikke uroes og harmes over dem som vil prøve å åpne deres øine.

»Vær ferdig til opbrudd«, sier Jesus. La eders lender være ombundne og eders lamper klare og brennende. I får kun kort varsel. Også til sine venner sier Jesus dette. Også de står i fare for å glemme sin utlendighet. De har så lett for å bli trygge, for å bli »hjemme« i denne verden, for å slumre. Det går så lett å bli åndelig søvnige. Vi har alle dødens gift i oss. Og det grå, ensformige hverdagsliv sløver. Alt blir vane — den ene dag går som den annen. Få tenker over at disse ensformige dager fører oss til den store avslutning.

Er vi ferdige? Er vi oss bevisst at vi snart skal bryte opp? At en ny husholdning skal

avløse det gamle og tilvante? Eller har vi slått våre teltpeler så dypt ned i denne gamle jord at vi har vanskelig for å få dem løst?

Jesus vil vekke sine. »Vær våken!« Jeg kommer når I minst venter det. Ja det gjelder i sannhet for Herrens disipler å ha sitt lys brennende. Mens mørket senker sig over verden og menneskene raver som blinde i den kolde lange natt, gjelder det å være vel rustet med olje. Der nærmer sig en natt som er mørkere enn alle de netter vi kjenner. Vel den som er ferdig til det store opbrudd. Vel den der lytter til de evige klokkers alvorfulle kimen gjennom tidens onde natt.

Edin Holme.

Hvorfor går vi til alters?

En engelsk prest bad nylig sine sognebørn om å sende ham svar på det spørsmål: Hvorfor går du til alters? Blandt svarene var følgende som vi alle grundig skulde overveie:

Fordi Gud ønsker at jeg skal motta sakramentet og jeg ønsker å være lydig. — Fordi det er Herrens vilje at vi skal gjøre det. — Fordi Herren sa: Gjør dette. — Denne jordiske kamp mellom godt og ondt er altfor svær til at jeg skulde klare den alene. Jeg kan bare gjøre det med Guds hjelp og den beste måte å få denne hjelp er ved sakramentet, for dette er Han selv. — Fordi jeg er en kristen gjør jeg hvad Herren har oppfordret mig til å gjøre. — Jeg tar imot nadveren for at den skal gi mig styrke og hjelp mot synden. — For å få styrke til å kjempe mot synden og til å tro på Gud. — For å gi mig selv til Gud og for at Han skal komme til

mig og være næring for min sjel på vandringen til himmelen, hvor jeg skal se Ham ansikt til ansikt. — Fordi Herren befalte oss å gjøre det; for å ære Gud; for å få Hans nåde. — Fordi Herren sa at vi skulde gjøre det, så at vi kan bindes sammen i kjærlighet og fred med hverandre og bli bedre og sterkere til vår vandring gjennom livet. — Fordi nadveren er sjælens føde og næring på reisen fra jorden til himmelen. — Av forskjellige grunner. Den viktigste er at jeg ikke kan leve uten min Jesus og jeg vet at det er Ham jeg mottar ved altergangen. Jeg kan ikke vente å kunne kjempe mot synd og fristelser uten det hellige sakramente. — Fordi det bringer meg nærmere Gud. — Fordi jeg vet at jeg mottar Herren selv. Han sa: »Gjør dette«, og jeg ønsker å gjøre Hans vilje og så kommer jeg og prøver atter og atter å gjøre hvad Han ber meg om. Jeg snubler alltid, men Han vet at jeg prøver og så velsigner Han meg allikevel med sig selv. — Fordi det er Guds befaling; fordi jeg tror at jeg mottar Ham; fordi det binder Gud og meg sammen; fordi jeg elsker Gud og ønsker å gjøre noget for Ham; fordi jeg kommer nærmere dem jeg elsker, de levende og de døde. For å være lydige og få evig liv. — Først og fremst fordi jeg vet at Herren ønsker det, og også fordi jeg ikke kan leve mitt liv slik som jeg vet at jeg burde uten Ham. Ved nadveren mottar jeg Ham som er evig liv og man kan ikke få for meget av evig liv. — Fordi Kristus selv befalte det; jeg forsøker å elske Gud, og det kan bare lykkes når jeg styrkes av Ham som selv er kjærlighet; fordi jeg finner fred og ny kraft der; fordi jeg i Kristi blir ett med dem omkring meg og dem som jeg særlig elsker når vi mottar nadveren sammen. — For å få nåde til å elske og kjenne Gud mere. — For å få nåde til å forbli en kristen og komme nærmere Gud. — Grunnen til at jeg går til alters er, at jeg vil ha Gud med meg og gjøre hvad Han har pålagt meg for at jeg kan være en virkelig kristen til min siste stund.

Fra engelsk.

Utmeld av statskyrkja: Synneve Abrahamsdotter Berle, som er gått over til gjendøyparane (pinsevenene).

Innsende stykke.

1. Vår kirkegang.

Vi mennesker har et jordisk liv og et åndelig liv. For at vårt legemlige liv skal bestå må vi ha næring; vi får oss mat hver eneste dag. Men like nødvendig er det for sjælen at den får næring ved det hellige Guds ord og sakramentet. Således som vår bruk av disse er, således vil livet arte sig. Det liv som ikke får næring må dø. Skal vi leve og dø som sanne kristne må vi derfor bruke Guds ord og nadveren på den rette måte. Når vi hører Guds ord forkynt, så må vi ta det til hjerte og rette vårt liv etter det. Vi må være ordets gjørere og ikke bare dets hørere, sier Jakob. Vi må høre Jesu ord og gjøre etter dem, sier Han selv i Bergprækenen. Dette må vi legge oss på sinne hver gang vi er i kirke. Likeledes må vi huske, at når vi leser eller hører ordet så er det den levende Gud selv som vil tale til oss. Derfor må vi ta imot det med lydighet og hellig alvor. Vi vilde også gjøre vel, om vi på lørdagskvelden tok for oss den tekst som er bestemt for prækenen på den følgende søndag og tenkte over dens innhold. Da vilde vi bedre kunne følge med og få utbytte av prækenen.

N. M.

2. Bed.

»Bed o bed og bli aldri trett av å bede i netter og dage.«

Slik stod det på eit av konfirmasjonskorta mine. Det var den helsing eg fekk frå mi kjæraste barndomsvenninne, ho som ikkje mange nånader etter døydde med den herlege lovsongen på lippene: Ære vere Gud i det høgste.

Bed, o bed og bli aldri trett av å bede i netter og dage. Tyngest byrde da bliver lett og stum hver en høilydt klage.

Tru det ikkje er mange av oss som kunde trengja til å prenta desse orda inn i hjarta og hug. Bøna er jo det einaste middel som kan føra oss inn på den smale vegen, himmelvegen til frelse og fred. Å gå til Gud i bøn, slå alle andre umsyn til sides, bøygja seg for Han, er det ikkje det vi treng? Vi går der so ofte og trassar upp vår eigen-

vilje og går i rette med Gud. Kvifor styrer han det ikkje slik at eg verkeleg kan sjå Han som den varmhjarta og hjelpande faderen? Vi må bøygja oss for Gud. Jesus seier det slik: »Eg er vegen, sanninga og livet. Ingen kjem til Faderen utan gjennom meg.« Og ein annan stad: »Alt det de bed Faderen um i mitt namn det skal han gjeva dykk.«

Det er ofte so at der er mykje myrkt og tungt som legg seg i vegen for oss menneskje so me vanskeleg kan sjå og syna at det verkeleg er ei kjærleg allmaktshand i tilværet vårt. Og då er det at dette kvasse spørsmålet stig fram: Kvifor — kvifor? Korleis har Gud noko med dette å gjera?

Men, kjære, sjå burt ifrå dette so lenge. Legg til side dei krav som Du meiner å kunna setja til den Allveldige. Gjev akt på di vanmakt. Der er ein ting å gjera: å gå til Jesus med det alt saman. »Bed, o bed!« Bøyg deg og bed.

Kanhenda er det slik med deg og, at du lengtar etter eit menneskje til å hjelpa deg fram gjennom myrkret, til å hjelpa deg inn på himmelvegen. Men det er so vanskeleg, ja umogeleg å gå til denne eller hin. Vent ikkje på menneskehjelp. Gå inn på romet ditt og bøyg deg i einsemd for din Gud. Du treng ikkje sjå Han. Bøygjer du deg i sanning, so vil »ånden gå i forbøn for deg med useielege sukkar.« Han veit kva du treng til. Og fyrr du veit ordet av det, so skal det ljøsna mot dag for deg. Myrkret skal sprengjast og vegen opna seg. Og du skal få beda og segja:

O Jesus, du mitt hjertes lys,
min trøst, min ro i sinde,
mig nådig i din miskunn hys,
gå aldri mig av minne.
Hos dig jeg så min sjels attrå
opfyllt, som du blott kan formå:
sann kjærlighet å finne.

3. Syn oss Jesus!

I ein gresk kyrkjelyd hadde nokon ein dag skrive desse ordi på ein lapp og lagt den på talarstolen: Syn oss Jesus. Korleis talareren greidde dette fortelst ingenting um. Desse ord har noko å seia til alle som vil ha funne Jesus. Dei må syna Han fram i heimen og elles for dei som dei kjem ilag

med. Vi minnest Filips ord til Natanael, då han treffe han. Filip har funne Jesus frå Nasaret. Og då Natanael tvilande og undren står der og spør: »Kan det koma noko godt frå Nasaret?« so lyd svaret: »Kom berre å sjå!«

Det hender meg og sume tider når eg høyrer nokon tala um, at han har funne Jesus, at eg sit der tvilande og undrar meg. Då vilde det være godt um vedkomande kunde segja med Filip: »Kom og sjå.« Dette å syna Jesus for andre må fyrst og fremst skje derved at vi syner han fram og vitnar um Han ved vårt liv. Paulus segjer: Det er ikkje eg som liver no lenger, men det er Kristus som liver i meg. Den som ikkje med sitt liv kan syna fram noko av Jesus for dei han er saman med, han trur eg ikkje har funne Jesus.

Lat oss alle prøva oss sjølve!

G.

Våre døde.

- 16. mai: Didrik Josefsson Almenning, g. gbr., f. 1885, blodforgiftning.
- 16. mai: Gjertrud Andersdtr. Lefdal, kårenkje, f. 1847 på Gilleshammer.
- 18. mai: Ole Paulsson Oldeide, e., gbr., f. 1866.
- 20. mai: Jakob Jakobsson Ramsevik, Nore, e., f. 1873, hjartefeil.
- 26. mai: Ingeborg Olsdtr. Almenning, kårenkje, f. 1856 på Rødeggen.
- 27. mai: Bårni Hansdtr. Henøen, kårenkje, f. 1851.

Mine dagar er som ein skugge når
han lengjest og eg visnar som gras.

Salme 102, 12.

Notisar.

Gudstenester og sundagspreiker:

- 7. sund. etter treein., 10. juli: Aalfot og Kjøltsdal.
 - 8. sund. etter treein., 17. juli: Davik og Rugsund.
 - 9. sund. etter treein., 24. juli: Totland og Berle.
 - 10. sund. etter treein., 31. juli: Davik og Isane.
 - 11. sund. etter treein., 7. aug.: Rugsund og Haus.
 - 12. sund. etter treein., 14. aug.: Aalfot og Kjøltsdal.
- Ved alle gudstenester altargang um nokon ynskjer det.

Basarar: I Aalfot 29. mars til indremisjonen kr. 102.00. — I Hamnen 6. mai til sjømannsmisjonen ved barneforeininga »Sjøfuglen«: kr. 77.75. I Davik 17. mai til heidningmisjonen 177.85.

Ofring i Davik kyrkje til heidningmisjonen: kr. 75.42.

Ektevigde: 14. mai i Sandvika, Bergen, Hans Kristiansson Daviknes og Ingeborg Johansdr. Bakke, båe frå Davik. — 15. mai i Totland Olav Jensson Nave og Johanne Kristensdr. Teigen, Selje. — 23. mar i Borgund Olaf Kristensson Krogenes, Vanylven og Margit Matiasdr. Bruvoll.

Gardsnamn i Davik. I dette og fylgjande nummer tek eg inn frå »Norske gærdsnavn XII« dei tydingar av gærdsnamna i prestegjeldet, som der er gjevne. Mykje av dei er sjølv sagt berre gissingar, meir eller mindre rimelege; men det er då iallfall det som dei lærde meinte um saka i 1919, då boka kom ut.

Aalfot. Den eldste gamalnorske form er Olm-foti. »Fot« er ofte brukt um ein smal fjord. »Olma« er det opphavlege namnet på ei av elvane i Aalfoten, vel helst Askåra.

Torheim av gamalnorsk Toar-heimr. »To« = grasplett, grasledd avsats i skråning eller fjellside.

Førde av gamalnorsk: i Firdi = inn i fjorden. Er ofte brukt um gardar som ligg ved enden av ein fjord.

Sigdestad av eit mannsnamn Sigdi og stad = bustad.

Myklebust, gamalnorsk Miklibolstadr, av mikill (stor) og bolstadr (bustad), altså: den store garden.

Englestad av eit mannsnamn Engli.

Isane må vera feirtal av ordet i s, men kvifor bygda har fått dette namnet er ei ukjyst gåte.

Dombestein av gamalnorsk Dumbisteinn. Av fjellnamnet Dumbisteinn som kanhenda tyder: det myrke skoddefulle fjellet.

Utlodning for Nordfjord indremisjon. I teduk vannen på nr. 7, Matias Bergheim. I serviett på nr. 190, syster Ragna Kjøllesdal. I løper på nr. 174, Sigvald Gillesdal. Det kom inn kr. 33.80. At trekninga er rett vitnar Mindor Dragsund og lærar Leite.

Kvittering for kontingent: **Aalfot:** R. Løken, Ole Askevik 2 kr. — **Torheim:** Lars Torheim 3. — **Isane:** Oskar Orheim 2. — **Davik:** Henrik Daviknes, G. Sigdestad 2. — **Rugsund:** Kyrkjesongar Auvoll 6. — **Leirgulen:** M. P. Leirgulen 3; Susanne J. Lofsnes 2. — **Nordstrand:** Jørgen Eldevik, Josef Angelshaug 3; Andreas Angelshaug, Hans Brunsvik 2; Anders Eldevik 2.50. — **Berle:** Isak Berle 2; Synneve Myrvang 1. — **Rimstad:** Rasmus L. Rimstad, Kristine G. Myklebust 2; O. M. Totland 5. — **Levdal:** A. Roset 3. — **Utanbygds:** Kristine Lutentun, Korssund 3.

Hjarteleg takk til alle.

For 100 år sidan. Av sokneprest Magelssens dagsregister 1832: Fredag 8. juni Fattigcommission paa Davigens Præstegaard; for Curiositetens Skyld tilføies at denne Commission formedelst indhyrdes Uenighed med Hensyn til Udligning af Bidragene til de Fattige vedvarede fra Fredags Morgen Kl. 9 til Løverdags Morgen Kl. 4. — **Ektevigde:** 13. juni 1832 Rasmus Isehøug, 33 Aar. (son til Anders Olsen) og Else Møklebust, 33 Aar.

(dotter til Rasmus Jenssen). 23. juni Mons Uglen, 23 Aar, (son til Knud Monsen) og Oline Lofsnæs, 29 Aar, (dotter til Stephen Augustinussen). 27. juni Waldemar Yttre Isene, Enkemand, Huusmand, 49 Aar, (son til Jacob Larsen) og Oline Kjøllesdal, 47 Aar, (dotter til Ingebrigt Andersen). 27. juni Christian Kjøllesdal, Gaardmand, 24 Aar, (son til Ole Pedersen) og Agnette Bortne, 20 Aar, (dotter til Jacob Andersen). — **Døde:** 9. juni Tjenestedreng Mons Rasmussen Mourstad, 25 Aar, omkom i Spenød inde i Fjorden ved Levdal, tæt ved Land, ved at kuldseile.

Til ny medhjelpar i Rugsund i staden for lærar B. Torheim, som slutta for fleire år sidan, er av stiftsdireksjonen tilsett kjøpmann John Fløtre.

Davik underavdeling av Bibelselskapet har siste året delt ut og selt ikr. 30 biblar. Dei som skal ha seg biblar eller nytestamente bør hugsa på, at ein får dei billegast ved å verta medlemmer av bibelselskapet; medlemspengane er 50 øre for året.

Hvad koster den norske kirke?

Fra en rundskrivelse fra Kirke departementet av 30. desember 1931 hitsettes følgende interessante opplysninger:

Hvad koster den norske kirke?

Dette spørsmål er besvart av Det statistiske Centralbyrå i desember 1927 i statistikk over Norges kommunale finanser i regnskapsåret 1924—25. De samlede ordinære kirkeutgifter var kr. 12 368 000. Derav falt på landkommunene kr. 5 160 000, på bykommunene kr. 3 861 000 og på staten (hvorunder Oplysningsvesenets fond) kr. 3 365 000. Pr. innbygger kr. 4.54. De ordinære kirkelige utgifter utgjør 4.31 pct. av landkommunenes samlede utgifter og 2.29 pct. av bykommunenes. De ekstraordinære utgifter består i bygning eller utvidelse av kirker og prestegårder, og utgjør for herredene kr. 961 000, for byene kr. 631 000 og for staten kr. 1 524 000, ialt kr. 2 616 000. Verdien av de kirkelige eiendommer på landet utgjør kr. 68 009 000, og i byene kr. 35 303 000, ialt kr. 103 312 000.

Særlig interessant er opplysningene om hvor stor procent av skatteinntektene som går til de kirkelige formål. Det viser sig da, at statskirken er den av de offentlige institutioner som koster folket minst. Tallene er disse: Sosiale formål 24.19 pct.; skolen 18.22; offentlige arbeider 12.55; sunnheitsvesen 5.66; rettsvesen 3.17; kirken 2.88 pct.

I 1929—30 var statens eget direkte tilskudd til geistlighet og kirker, når man trekker fra det som blev dekket av kirkens egne fond ca. 640 000 kr. Det vil si ca. 0.15 procent av den samlede skatteinntekt.